

Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

A N K E

T I L

N O R G E S H Ø Y E S T E R E T T

Saksnummer : 11-172913ASK-BORG/04 – 11-044469-TVA-AHER/2

Ankende part : Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Prosessfullmektig : Egen

Ankemotpart : Poppe & Co. Eiendomsmegling AS, dets konkursbo
c/o advokat Jan Grønnerud
St. Olavs gate 28
0166 Oslo

Prosessfullmektig : Torkildsen, Tennøe & co. Advokatfirma AS
v/advokat Lage Sverdrup-Thygeson
v/Advokat Erling Keyser
Postboks 2884 Solli
0230 Oslo

Saken gjelder : Begjæring om tvangssalg

* * *

1. INNLEDNING

5. mai 2011 begjærte Poppe & Co Eiendomsmegling AS (Poppe) tvangssalg av ideell andel av gnr. 41 bnr. 114 i Bærum kommune. Tvangsgrunnlag for begjæringen er tre utleggsforretninger henholdsvis av 12. januar 2010 (dom Oslo tingrett 18. juni 2009), 2. juli 2010 (kjennelser Borgarting lagmannsrett 2. desember 2009 og Høyesterett 23. mars 2010), samt 27. september 2010 (kjennelse Borgarting lagmannsrett 8. juli 2010).

I brev av 30. juni 2011 reiste jeg innsigelser mot tvangsgrunnlagene. I prosesskriv av 5. august 2011 innga Poppe bemerkninger til mitt skriv. Poppe unnlot derimot å sende prosesskrivet til meg. Videre er det dokumentert at tingrettsdommer Nils Ole Bay valgte å holde tilbake prosesskrivet – hvilket er i strid med EMK art. 6 (jf Walston v Norway

2003 (37372/97))¹ og straffeloven § 110 – og avsa i stedet kjennelse 15. august 2011 med følgende sluttning:

1. *Retten tar begjæring om tvangssalg av ideell andel av gnr 41 bnr 114 i Bærum kommune til følge.*
2. *Tvangssalget gjennomføres som medhjelpersalg.*

19. august 2011 leverte Poppe & Co oppbudsbegjæring, og ved Oslo byfogdembetes kjennelse av 23. august 2011 ble boet tatt under konkursbehandling.

Asker og Bærum tingretts kjennelsen ble påanket 13. september 2011 for så vidt gjaldt saksbehandling og rettsanvendelse.

24. oktober 2011 avga TT anketilsvar, angivelig som representant for konkursboet.

1. november 2011 avsa Borgarting lagmannsrett kjennelse med slik slutning:

1. *Anken forkastes.*
2. *I sakskostnader for lagmannsretten betaler Anne-Karina Hyggen Amland 21 125 – tueentusenetthundreogtjuefem – kroner til Poppe & co Eiendomsmegling AS, dets konkursbo, innen 2 – to – uker fra forkynnelse av kjennelsen.*

Det ankes herved over lagmannsrettens saksbehandling og lovtolking. Idet kjennelsen ble forkynt for meg 25. november 2011, er anken rettidig.

2. FEIL VED SAKSBEHANDLINGEN

2.1 Prosessforutsetninger – prosessuell handleevne og lovlig representasjon

Som nevnt meldte Poppe & Co Eiendomsmegling oppbud den 19. august 2011, og ved Oslo byfogdembetes kjennelse av 23. august 2011 ble boet tatt under konkursbehandling.

Advokat Jan Grønnerud ble oppnevnt som bobestyrer. I kapittel VII, pkt. 5, i Grønneruds innberetning av 6. september 2011 slås det fast at:

"Konkursdebitor var pr. konkursåpning ikke involvert i tvister eller søksmål."

Denne innberetningen, som er vedlagt anken som **Bilag nr. 1**, er gjennomlest av Mats Alexander Sæverud, styreleder i Poppe & Co Eiendomsmegling, og deretter på ære og samvittighet signert av samme person, og derved erklært å være riktig og uttømmende.

En registreringsforretning av 6. september 2011, som konkursboet har fremlagt for byfogden og som finnes som siste side i ovennevnte innberetning, er også erklært – på ære og samvittighet – å være riktig og uttømmende. Registreringsforretningen, som er signert av både bobestyrer og styreleder, nevner ingen krav mot meg.

Som det fremgår av en utskrift, av 28. oktober 2011, av dokumentlisten i sak 11-131837KON-OBYF,² vedlagt her som **Bilag nr. 2**, har det ikke vært noe kontakt mellom bobestyrer/konkursboet og TT. I lys av dokumentlisten, samt innberetningen nevnt ovenfor, kan man dermed slå fast; 1) at Poppe & Co Eiendomsmegling, dets konkursbo,

---

¹ Hvorvidt unnlåtelsen av å overgi et prosesskrift fra en part til en annen vil ha betydning for avgjørelsen – utfallet av saken – har ingen betydning for vurderingen om det foreligger krenkelse av EMK. Denne rettslige forståelsen av problemet ble lagt til grunn i sak: Adolf v Austria 260382.

² Poppe & Co Eiendomsmegling, dets konkursbo.

ikke er involvert i tvister eller søksmål; 2) at konkursboet ikke har utstedt prosessfullmakt; og 3) at TT ikke representerer konkursboet i tvister eller søksmål.

Til tross for at Poppe & Co Eiendomsmegling i følge erklæringer ikke er involvert i noen tvister eller søksmål, har TT likevel erklært mottak av forkynning av anken, og deretter innlevert anketilsvar, på konkursboets vegne.

Den eneste tilknytning jeg kan se at TT har til konkursboet, er TT's udokumenterte anførsel – i anketilsvaret – at; "*...vi bistår konkursboet i denne saken.*" Dette er selvsagt ikke tilstrekkelig dokumentasjon for å kunne representere konkursboet i en rettsvist.

Lagmannsretten kunne enkelt ha unngått dette prosessuelle problemet som nå har materialisert seg, ved å gi meg tid til å lese igjennom, kommentere og protestere mot det TT har anført i sitt anketilsvar. Det forhold at jeg ikke har fått anledning til å imøtegå anketilsvaret, er i seg selv en krenkelse av det kontradiktoriske prinsipp, samtidig som det er en krenkelse av EMK art. 6.

Konsekvensen av ovennevnte faktiske gjennomgang er at TT mangler – og har heller ikke kunnet fremvise – lovlig representasjon/legitimasjon, og hadde følgelig ikke kompetanse til å verken motta forkynning av anke eller å sende inn anketilsvar.

Den videre konsekvens av dette er at Poppe & Co Eiendomsmegling, dets konkursbo, ikke har mottatt forkynning av anke, og heller ikke har sendt inn anketilsvar. Idet tingrettens kjennelse ble sendt ut til forkynning i samme tidsrom hvor Poppe meldte oppbud, er det også et spørsmål hvorvidt tingrettens kjennelse i det hele tatt er blitt lovlig forkynt for motparten.

Lagmannsretten hadde mot denne bakgrunn ingen adgang til å ta saken opp til avgjørelse før det var blitt brakt på det rene; 1) hvorvidt tingrettens kjennelse var blitt forkynt for korrekt part; 2) hvorvidt min anke over tingrettens kjennelse var blitt forkynt for korrekt motpart; og 3) hvorvidt TT's representasjon er lovlig/gyldig. Da disse spørsmålene ikke ble avklart av lagmannsretten i forkant av dens avgjørelse, må lagmannsrettens kjennelse oppheves.

2.1.1 Advokatfirmaet TT's spesielle interesse i saken

Mye peker i retning av at TT i flere år har ført denne saken på egen hånd og, nær sagt, over hodet på Poppe & Co Eiendomsmegling. Dette syn støttes av Poppe & Co's erklæring om at de ikke er i tvist med meg eller andre, og at de heller ikke kjenner til at det skulle eksistere noen tvist med meg eller andre.

Som det for øvrig fremgår av dokumentasjonen, finnes det ingen korrespondanse som skulle gi det minste signal om at herværende tvist har vært diskutert mellom bobestyrer og ansvarlige personer i Poppe & Co Eiendomsmegling, eller mellom disse og TT. Ei heller finnes det den minste dokumentasjon som skulle kunne indikere at TT har fått prosessoppdrag i saken.

Høyesterett bør merke seg følgende forhold, som til en viss grad kan forklare TT's uhjemlede representasjon og spesielle interesse i saken:

- Erling Keyser, som prosederer denne saken under Thygesons ansvar, var frem til august 2009 også styreleder i Poppe & Co Eiendomsmegling. Det fremstår dermed som ikke usannsynlig at han – gjennom å kontrollere forfølgelsen av denne saken – kan ha interesse i å dekke over forhold, relatert til hans fortid som styreformann i Poppe, forhold som kunne ha blitt avdekket dersom "prosessoppdraget" ble overlatt til andre, eller på annet usaklig grunnlag søker å forfølge saken mot meg.

- I og med tildelingen av konkursboet til advokat Grønnerud, har det samtidig blitt påvist en uheldig sammenblanding mellom bobestyrers kompanjong, og ansvarlig advokat i herværende sak. Ansvarlig advokat i saken, Lage Sverdrup-Thygeson, må antas å være bror (eller nær slektning) av Grønneruds kompanjong, Ulrik Sverdrup-Thygeson.

Hvorvidt disse forhold kan ha hatt betydning for det valget TT har tatt – å fortsette sin representasjon i saken, uten å ha fått noe prosessoppdrag – er foreløpig vanskelig å ta stilling til, like fullt må dette avklares. Det vil uansett fremstå som særlig uheldig, mht den alminnelige tillit til domstolene, at en kompanjong av Ulrik Sverdrup-Thygeson utpeker Thygesons bror, Lage, til å representere konkursboet i denne sak.

2.2 Mangler ved kjennelsen

En rettslig avgjørelse er bindende først når alle dommerne har signert den, jf tvl § 19-4, annet ledd, første pkt., som lyder:

"Avgjørelsen er avsagt skriftlig når alle rettens medlemmer har undertegnet den."

Kjennelsen av 1. november 2011, som ble forsøkt forkynt for meg 25. november 2011, er ikke signert, og er følgelig ikke bindende for verken retten eller meg, jf tvl § 19-4, første ledd, sammenholdt med paragrafens annet ledd. Kjennelsen er vedlagt her som **Bilag nr. 3**.

Den videre følge av denne mangel er at dokumentet ikke kan forkynnes, jf dl § 160, første ledd, som lyder:

"Det, som skal forkyndes,³ maa foreligge skriftlig. Det maa være underskrevet og datert, hvis det ikke bare er bilag til et andet skrift."

Det forhold at dokumentet er registrert forkynt, har ingen reell betydning i vurderingen av forkynningens lovlighet. Som det fremgår av det ovennevnte, er dokumentet ikke lovlig forkynt, hvilket også bekreftes av gjennomgangen like nedenfor.

1. desember 2011 ba jeg lagmannsretten om å få tilgang til, og kopi av den originale signerte kjennelsen, hvilket jeg fikk. Kjennelsen er vedlagt her som **Bilag nr. 4**.

Dersom vi sammenligner det dokumentet som ble forkynt (kjennelse 1) med det dokumentet som jeg fikk utlevert av lagmannsretten 1. desember 2011 (kjennelse 2), finner man følgende:

Kjennelse 1 er et dokument på 5 sider. Kjennelse 2 er på 6 sider. I kjennelse 1 finner vi de maskinskrevne navnene på dommerne som skulle ha signert, på side 5. I Kjennelse 2 er disse maskinskrevne navnene slettet og byttet ut med signaturer. Signaturene er derimot lagt inn sammen med slutningen på side 6. Slutningen er altså blitt slettet fra side 5 og overført til side 6.

Kjennelse 2 er stemplet og erklært å være "Rett kopi", hvilket vil si at originalen er på 6 sider, med signaturer og slutning på side 6. Kjennelse 1, som er det dokumentet som ble forkynt, er på vegne av førstelagmannen bekreftet å være den originale kjennelse eller en rett kopi av originalen, slik originalen må ha sett ut 1. november 2011. Dette betyr at kjennelse 2 er en forfalskning, hvor de maskinskrevne navnene til dommerne er slettet/fjernet og deretter byttet ut med signaturer til dommerne. Sagt med andre ord har noen ved domstolen forfalsket kjennelsen av 1. november 2011. Det skulle være unødvendig å nevne at handlingen er straffbar. Den umiddelbare konsekvens av dette, er

---

³ Det er i hovedsak selve rettsavgjørelsen som skal forkynnes, og denne må altså være underskrevet for i det hele tatt å kunne bli sendt ut for forkynning.

at kjennelsen skal anses å være en nullitet, hvilket jeg begjærer Høyesteretts bekreftelse på.

3. FEIL VED SAKSBEHANDLINGEN OG RETTSANVENDELSEN

3.1 Tingrettens tilbakeholdelse av prosesskrift av 5. august 2011

En følge av det kontradiktoriske prinsipp er at domstolene plikter å sørge for at prosesskrift fra én part blir gjort kjent for dennes motpart, dette i rimelig tid *før* retten akter å ta stilling i saken. Prinsippet er også beskyttet gjennom EMK art. 6 og SP⁴ art. 14.

Til tross for at tingrettsdommer Bay var kjent med det nevnte prinsipp så vel som med strl § 110 ønsket han, av ukjent årsak, likevel å holde tilbake og derved hindre at jeg skulle få tilgang til ankemotpartens prosesskrift av 5. august 2011.

Da lagmannsretten unnskylder tingrettens unndragelse/passivitet med å legge til grunn at prosesskrivet ble sendt meg direkte fra TT, nevner jeg at det ikke fremgår noe sted i prosesskrivet at så har skjedd. Tingrettsdommer Bay var følgelig oppfordret til å sende meg en kopi i god tid før han aktet å fatte avgjørelse i saken. I alle fall var han oppfordret til å undersøke og avklare saken, også dette i god tid før han aktet å fatte avgjørelse i saken.

Som det fremgår av sak: Walston v Norge, var det tilstrekkelig for EMD å påvise krenkelse av art. 6 at domstolen hadde unnlatt å oversende et prosesskrift til den annen part. Denne unnlattelsen satte, uttalte EMD, parten i en slik disfavør vis-à-vis motparten at "*fair hearing*" garantien var blitt krenket. EMD tok – i sin vurdering av saken – på ingen måte hensyn til regjeringsadvokatens argument om at ethvert fravær av rettferdighet var blitt rettet opp / reparert under prosessen i Høyesteretts kjæremålsutvalg, hvor kjæremålsutvalget i sin kjennelse hadde innskrenket seg til å slå fast at lagmannsrettens unnlattelse av å oversende prosesskrivet ikke fremsto som noen saksbehandlingsfeil under norsk rett, dette idet prosesskrivet ikke inneholdt informasjon av betydning for lagmannsrettens avgjørelse. Som sagt så fikk Regjeringen ikke medhold i sin argumentasjon. Tvert imot anså EMD at lagmannsrettens tilbakeholdelse av prosesskrivet innebar en krenkelse av EMK art. 6. Herværende sak er, for så vidt gjelder tilbakeholdelse av prosesskriv, identisk med Walston's sak.

Det sier seg for øvrig selv at slike prosessgarantier, som man bl.a. finner i EMK art. 6, ikke har noe for seg dersom ansvar for krenkelser av disse skal kunne avverges ved en enkel bemerkning – slik regjeringen normalt anfører – om at krenkelsen, etter regjeringens skjønn, ikke vil ha noen betydning for avgjørelsen. Med de avgjørelser som finnes i Strasbourg på dette området, er det slått fast at det ikke er opp til staten/regjeringen å avgjøre rettergangsskrittene betydning for motparten.

I herværende sak er det ikke tvil om at dommer Bay har handlet i strid med loven da han bevisst unndro prosesskriftet fra prosessen inntil han hadde fått avsagt sin kjennelse, og at behandlingen av saken i første instans bare av denne grunn skulle ha vært foretatt på ny.

Under ankebehandlingen har advokatfirmaet TT gått langt i å anføre at jeg lyver og at lagmannsretten derfor må legge til grunn at jeg selvsagt har mottatt TT's prosesskriv. TT har ikke på noen annen måte søkt å føre bevis for at selskapet virkelig har oversendt det nevnte prosesskriv, ei heller har retten gjort forsøk på å innhente slike bevis. Tvert imot går TT – i sitt anketilsvar – langt i å innrømme at advokatfirmaet *ikke* har sendt meg prosesskrivet, hvor TT over en hel side prosederer på at det ikke var nødvendig for meg å få tilgang til prosesskrivet, dette da det kontradiktoriske prinsipp ikke gjelder for

---

⁴ FN's konvensjon om sivile og politiske rettigheter.

saksbehandling på tvangssalgstrinnet av tvangsfullbyrdelseslovens bestemmelser. Jeg gjengir i den forbindelse TT's konklusjon, med mine bemerkninger i parentes:

"Det anføres at saken på det daværende tidspunkt var ferdig forberedt for avgjørelse. Behandlende dommer (Bay) kunne da i utgangspunktet umiddelbart ha truffet avgjørelse i saken (dvs; uten å la meg få anledning til å protestere mot tvangsgrunnlaget, uavhengig av hvor ulovlig dette måtte være). Det kontradiktoriske prinsipp er derfor mer enn godt nok ivaretatt, og Hyggen Amlands anførsel om saksbehandlingsfeil kan ikke føre frem."

Dersom TT virkelig mente at jeg hadde mottatt prosesskrivet, har det jo ingen mening å foredra – over en hel side – om hvorfor det ikke var nødvendig for meg å få tilgang til dette.

Etter å ha gjennomgått TT's anketilsvar har Lagmannsretten ukritisk lagt til grunn TT's udokumenterte påstand som bevis på at jeg har fått oversendt prosesskrivet. Lagmannsretten har ikke engang gitt meg anledning til å svare på TT's usanne påstand, enn mindre har lagmannsretten gitt meg anledning til å kreve fremprovosert bevis for påstanden, dette til tross for at det for lagmannsretten måtte fremstå som opplagt at slike bevis var påkrevd, jf påstand nr. 1 i anken som er knyttet til ankens pkt. 2.1.

Reglene om bevisføring, bevisbyrde og bevisbedømmelse skulle ha ført til en forkastelse av TT's påstand, samt en bekreftelse på at det forelå krenkelse av EMK art. 6, dette idet domstolen hadde holdt tilbake prosesskrivet. I ankeomgangen har lagmannsretten aksepterte en udokumentert og usann påstand som sann, hvilket i seg selv er en ny krenkelse av EMK art. 6.

I og med at lagmannsretten har lagt til grunn at påstanden er bevist alene ved påstanden selv, har lagmannsretten åpenbart misforstått eller feiltolket reglene om bevisføring, bevisbyrde og prinsippene om den frie bevisbedømmelse. Det fremgår for øvrig av tvl § 11-1, tredje ledd, at retten ikke kan bygge avgjørelsen på et (faktisk) grunnlag partene ikke har hatt foranledning til å uttale seg om. Som det går frem av sakens dokumenter, har lagmannsretten fratatt meg muligheten til å protestere mot TT's usanne påstander, dette til tross for at det for lagmannsretten måtte fremstå som åpenbart at anførselen om at jeg har mottatt det nevnte prosesskriv ikke kunne stå uimotsagt eller uprøvet. Det foreligger følgelig en krenkelse av EMK art. 6.

Avslutningsvis vil jeg legge til at anketilsvaret kom meg ihende 27. oktober 2011. Jeg antar at Asker og Bærum tingrett må ha fått tilsvaret samtidig. Normal saksgang er da at tingretten oversender anken, tilsvaret og resten av sakens dokumenter til lagmannsretten for videre behandling der. Jeg vil anta at avsendelsen fra tingretten kan ha skjedd tidligst fredag 28. oktober 2011. Lagmannsretten har da sannsynligvis mottatt anken mandag 31. oktober 2011. Det som så skjer er at saken blir oversendt til forberedende dommer for videre behandling. Det fremstår da som usannsynlig at lagmannsretten har kunnet foreta en rimelig, rettferdig og ikke minst betryggende saksbehandling av min anke, dette da anken innkom lagmannsretten bare timer før avgjørelsen ble fattet. Denne spesielle saksbehandlingen gir allmennheten det klare inntrykk at jeg ikke skulle få den minste anledning til å kommentere anketilsvaret. Videre er det også klart at min anke må ha forsert alle andre saker som sto i kø for behandling i lagmannsretten, noe som skulle gi signal om at det hastet med å få kjørt igjennom en avgjørelse, med den konsekvens at mine rettigheter til å reagere mot TT's anketilsvar ble frarøvet meg. Saksbehandlingen fremstår i beste fall som useriøs, hvor resultatet lider av et voldsomt hastverk.

3.2 Forliksrådets behandling, herunder prosessuelle spørsmål omkring heving av saken samt avgjørelse av saksomkostninger

3.2.1 Saksomkostningsavgjørelse

Lagmannsretten legger til grunn at spørsmålet om forliksrådets formann, alene, har kompetanse til å fatte saksomkostningsavgjørelser, er korrekt avgjort av lagmannsretten i kjennelse av 2. desember 2009, hvor det der legges til grunn at en slik ordning ikke er en saksbehandlingsfeil.

Avgjørelser av saksomkostningsspørsmål hører til *på dømmelsen* – også i forliksrådene – og kan derved ikke fattes av forliksrådets formann, alene. Slike avgjørelser må fattes av den samlede rett, jf det som er sagt i mitt brev av 30. juni 2011:

”Tvml § 166 regulerer forholdet i herværende sak. Bestemmelsen er tolket dit hen at avgjørelser av saksomkostningsspørsmål hører til på dømmelse og kan derved ikke fattes av formannen alene. Denne forståelsen av loven støttes av Rt-1995-1168 (kjennelsen gjaldt samme problemstilling, og var enstemmig), og senest av Asker og Bærum tingrett i sin avgjørelse av 19. juni 2009 i sak 09-080424. I Rt-1995-1168 uttalte Høyesterett at:

”Det er alminnelig antatt at avgjørelser angående saksomkostninger – herunder omkostninger til sakkyndige – hører til på dømmelsen og må treffes av den samlede rett, jf. således Schei: Tvistemålsloven bind I side 333 med henvisninger (1. utgave 1990). Kjæremålsutvalget er enig i dette.”

Borgarting lagmannsrett (2. desember 2009) uttaler derimot at:

”Kjennelse om heving av en sak anses ikke å høre til på dømmelsen av saken. Etter tvistemålsloven § 166 hadde forliksrådets leder kompetanse til å treffe avgjørelsen, og herunder fastsette saksomkostnadene, jf. Schei: Tvistemålsloven (2. utgave) side 537.”

Lagmannsretten har – som en kan se – alene vist til og også støttet seg til Tore Scheis kommentarer av Tvistemålsloven § 166, side 537 (2. utgave 1998) hvor det står å lese at:

”Forberedende dommer kan avgjøre under saksforberedelsen om saken skal avvises. Det samme gjelder avgjørelse om å heve saken, også hvor det i kjennelsen treffes avgjørelse om saksomkostninger.”

Scheis siste tolking av tvml § 166 er uhjemlet og i strid med Rt-1995-1168.⁵ Tolkningen – som for øvrig synes å være i strid med hans egen tolking i førsteutgaven av hans kommentarer av tvistemålsloven – antas derfor enten å være en skrivefeil eller en plutselig og uforklarlig misforståelse av lovens regler.

Det er følgelig brakt på det rene at Oslo forliksråd ikke var lovlig satt til å vurdere og deretter idømme saksomkostninger. Saksbehandlingsfeilen er en ubetinget opphevelsesgrunn, jf tvml § 384, annet ledd. Forliksrådets avgjørelse av 21. januar 2009 er følgelig en nullitet som det ikke kan bygges noe rettskrav på”.

Oslo forliksråds avgjørelse fremstår i så måte som en nullitet – truffet av en person som ikke hadde kompetanse til å fatte avgjørelser av denne art – som det følgelig ikke kan bygges noe rett på.

---

⁵ Jeg nevner at det i ingressen til Rt-1995-1168 er slått fast følgende: ”Avgjørelser angående saksomkostninger ligger utenfor forberedende dommers kompetanse etter tvistemålsloven § 166 annet punktum.”

Som det fremgår av det som er gjennomgått ovenfor har Høyesterett i Rt-1995-1168 avklart spørsmålet hvorvidt forberedende dommer har kompetanse til å fatte omkostningsavgjørelse. Avgjørelsen hviler på tidligere fastslått teori. Lagmannsrettens avgjørelse av 2. september 2009 (som jeg for øvelsens skyld forutsetter at er gyldig) strider mot rettspraksis og teori, hvilket burde ha vært gjort klart under saksbehandlingen og ikke minst i kjennelsen, dersom lagmannsrettens idé med avgjørelsen var å gå imot allerede fastslått teori og rettspraksis.

Som følge av at lagmannsretten i kjennelse av 1. november 2011 slutter seg til rettens uttalelse av 2. desember 2009, og med dette finner at det ikke er begått saksbehandlingsfeil på dette punkt, synes det klart at lagmannsretten står fast på en rettsoppfatning som strider mot tidligere kjent teori og rettspraksis. I og med denne rettsuklarhet, eller Borgarting lagmannsretts uvilje til å forholde seg til norsk rett, fremstår det som klart at Høyesterett bør avklare spørsmålet, igjen.

3.2.2 Manglende rettslig interesse – Heving eller avvisning?

Lagmannsretten legger til grunn at forliksrådets formann alene kan vurdere og fatte avgjørelse om heving, dette da jeg, etter lagmannsrettens skjønn "...ikke (har) gjort rede for hvorfor slik interesse mangler, heller ikke i den ankende parts skriv av 30. juni 2011." På dette grunnlag la lagmannsretten til grunn at jeg hadde tilstrekkelig rettslig interesse til å både saksøke og å heve. Logisk sett må jeg da anta at lagmannsretten mener at jeg var i besittelse av et krav som jeg i og med min begjæring om å trekke saken også frafalt.

Faktum er – som lagmannsretten var på det rene med – at jeg i mitt skriv av 30. juni 2011 har redegjort tilstrekkelig for anførselen om min manglende rettslige interesse til å saksøke, hvilket dokumenteres med følgende gjengivelse fra det nevnte skriv:

- *"I tilsvar av 31. mai 2007 påsto Poppe & Co saken avvist bl.a. som følge av manglende rettslig interesse."*⁶
- *"Saksøkers tilknytning til søksmålgjenstanden er en absolutt prosessforutsetning. Dersom denne ikke foreligger ved saksanlegget skal domstolen avvise saken, ex officio. Det er verdt å merke seg at saksøkte påsto saken avvist i sitt tilsvar 31. mai 2007 med grunnlag i manglende rettslig interesse, hvor det bl.a. var anført at man ikke kunne se hvilken tilknytning saksøkerne hadde til saken."*
- *"Har en person gått til søksmål – slik tilfellet er i herværende sak – hvor kravet i søksmålet bygger på eller springer ut av tredjemanns rett, har saksøker ingen rettslig interesse, slik beskrevet i tvml § 54, til å få prøvet kravet."*

Det er altså, i brev av 30. juni 2011, tilstrekkelig redegjort for hvorfor jeg manglet rettslig interesse: Søksmålet bygger på tredjemanns rett, noe som støttes av saksøktes avvisningspåstand.

Uten at det skulle ha noen betydning for lagmannsrettens vurdering og avgjørelse, kan det nevnes at jeg på tidspunktet for saksanlegget i 2007 var blitt anbefalt/rådgitt, av en tidligere medsaksøker, å reise sak. Anbefalingen var mer bygget opp på faktisk begått urett, enn på prosessuell presisjon.

Det er for øvrig en grunn for at avvisningsbegjæring normalt skal behandles før videre saksbehandling iverksettes; bl.a. for å unngå misforståelser og åpenbart grunnløse søksmål. Når nå domstolene engang har fått dette verktøy i sine hender, var det også ment å bli benyttet, i både domstolenes så vel som partenes interesse.

---

⁶ Brev av 30. juni 2011, side 1.

Avslutningsvis vil jeg igjen understreke at en person som ikke har rettslig interesse i et søksmål, heller ikke har anledning til å begjære saken – som av en eller annen grunn er blitt anlagt – hevet. Dette følger av den tanke at en person som ikke har noe krav, heller ikke har noen mulighet til å frafalle dette ikkeeksisterende krav.

Et slikt søksmål, hvor det er brakt på det rene at saksøker ikke har rettslig interesse, skal avvises, og ikke heves. Heving er altså ikke et tilgjengelig rettergangsskritt under disse gitte forutsetninger, selv om heving måtte bli begjært. Hevingskjennelsen med den etterfølgende saksomkostningsavgjørelsen er følgelig en nullitet.

Som det fremgår nedenfor under pkt. 3.2.3, er kjennelsen av 2. desember 2009 en nullitet. Den direkte konsekvens av dette er at spørsmålet, om forliksrådets saksbehandling var i tråd med lov, fremdeles ikke er lovlig prøvet av en høyere rettsinstans.

Lagmannsretten anfører at selv en avvisningskjennelse ville ha medført ansvar for saksomkostnader. Det er så, men lagmannsretten glemmer å nevne ett viktig poeng i den forbindelse, nemlig at saksomkostnadene på det tidspunkt den første avvisningsbegjæringen ble fremmet – og dersom prosessloven hadde vært fulgt av forliksrådet – ville ha utgjort en brøkdel av hva de gjør nå.

3.2.3 Kjennelsen av 2. desember 2009 er en nullitet – manglende signaturer m.v.

Følgende faktum er blitt avklart omkring kjennelsen av 2. desember 2009:

- Kjennelsen – i sin originale form – var ikke signert.
- Kjennelsen ble signert en gang i mars-april 2011, hvilket medfører at kjennelsen er forfalsket.
- Kjennelsen er signert av en dommer som ikke har medvirket i avgjørelsen.
- En annen dommer som deltok i avgjørelsen har nektet å signere kjennelsen.

I ettertid har lagdommerne Bergh og Bernhard avgitt forklaringer som synes å ha blitt avgitt i den hensikt å dekke over de faktiske forhold. Idet disse forklaringene ikke kan etterprøves, kan de heller ikke legges til grunn som annet enn grunnløse påstander.

Kjennelsen som er forkynt, og som er bekreftet av førstelagmannen som rett kopi av originalen, vedlagt her som **Bilag nr. 5**, er det eneste som beviser hva som har skjedd og hvem som har medvirket som dommere, hvilket altså – i følge kjennelsens første og siste side – var lagdommerne Sogn, Brunsvig og Bergh.

6. april 2011 fikk jeg utlevert en signert utgave av kjennelsen, vedlagt her som **Bilag nr. 6**. Som det fremgår av denne kjennelsen, står lagdommer Bergh fremdeles oppført som dommer i saken (se kjennelsen side 1), mens Berghs maskinskrevne navn på kjennelsens siste side er slettet (i likhet med resten av dommernes navn) og deretter byttet ut med lagdommer Bernhards signatur. Bergh nekter nå for å ha medvirket i kjennelsen.

I forbindelse med Bergh og Bernhards forklaringer høsten 2011, har Borgarting lagmannsrett igjen endret kjennelsen, slik at den skal stemme mer overrens med deres forklaringer. Endringene er ikke gjort i marginen av kjennelsen/dokumentet. Tvert imot synes lagmannsretten å ha produsert en ny første og siste side i dokumentet, hvor navnet til Bergh er slettet og hvor navnet til Bernhardt er ført inn i stedet. På kjennelsens siste side har domstolen endog slettet Bernhardts signatur (i likhet med de andre

dommernes signatur), og byttet den ut med Bernhardtts maskinskrevne navn. Kjennelsen er vedlagt her som **Bilag nr. 7**.

Den eller de som har manipulert denne rettsavgjørelsen har ikke gjort noe forsøk på å avgi den minste erklæring – i margin eller andre steder på dokumentet – hvorfor kjennelsen er endret, på hvilket tidspunkt den er endret, ei heller *hvor* i kjennelsen det er blitt gjort endringer. Endringene fremstår følgelig som en ren forfalskning av et offentlig rettsdokument, utført på en slik måte at det skal se ut som om det var dette dokumentet som i sin tid ble forkynt for meg. Derved har også lagmannsretten søkt å dekke over de straffbare handlinger som er utøvet i arbeidet med å redigere rettsavgjørelsen slik at denne skulle stemme overrens med dommernes etterfølgende forklaringer.

Mot denne bakgrunn har Tingrettsdommer Bay lagt til grunn at det ikke har noen betydning for en rettsavgjørelses gyldighet og rettskraft hvorvidt den overhodet er signert, hvem som har signert den, hvem som har deltatt som dommer eller hvorvidt en dommer som ikke har medvirket i saken likevel signerer på avgjørelsen. Så lenge avgjørelsen er bekreftet av en konsulent på vegne av førstelagmannen – mener Bay – så *"...er avgjørelsen tatt av kompetent domstol."*

Anken over denne vanvittige rettsforståelse og rettspraksis er vurdert og behandlet på denne måten av Borgarting lagmannsrett i kjennelse av 1. november 2011:

"Når det gjelder innsigelsen om at lagmannsrettens kjennelse av 2. desember 2009 er en forfalskning og nullitet, kan heller ikke denne føre frem. På dette punkt nøyer lagmannsretten seg med å vise til tingrettens begrunnelse som er dekkende for lagmannsrettens syn."

Dette betyr at Borgarting lagmannsrett har lagt ned en lovforståelse som strider mot 1) alminnelig fornuft som tilsier at en rettstvist med nødvendighet bare kan avgjøres av den eller de dommere som har medvirket i og vurdert saken, samt 2) mot tvl § 19-2, første ledd, som lyder:

"En avgjørelse som treffes på grunnlag av et rettsmøte, skal treffes av de dommere som har deltatt i rettsmøtet."

Av dette fremgår det at lagmannsretten bevisst har tilsidesatt norsk lov.

Årsaken til de fatale resultatene i tingretten og lagmannsretten er en åpenbar – i beste fall – misforståelse av norsk lov. Uavhengig av motivet for lagmannsrettens holdning, fremstår det som klart at Høyesterett må ta stilling til de rettslige problemene som her er reist.

* * *

Lagmannsretten uttaler innledningsvis i sin kjennelse at saken er en anke over Oslo tingretts kjennelse. Dette skulle i seg selv gi signaler om at lagmannsretten ikke har tatt oppgaven å behandle herværende sak seriøst. Dette støttes videre av det faktum at lagmannsretten ikke har forsøkt å innhente mine uttalelser omkring temaet hvorvidt TT har oversendt prosesskrift av 5. august 2011 eller ikke. Enn videre har lagmannsretten ikke søkt å få avklart hvorvidt TT på lovlig vis har representert konkursboet, eller om det overhodet finnes noen prosessfullmakt eller andre dokumenter som kan bevise deres lovlige representasjon. Enn mer alvorlig blir forholdet når vi ser hen til det hastverk lagmannsretten hadde med å få avgjort saken (foran alle andre ventende saker), og ikke minst hvilken rettsoppfatning lagmannsretten legger til grunn mht rettslige avgjørelser og hvilke vilkår som må være oppfylt for at en slik avgjørelse skal kunne godkjennes som lovlig: Domstollederens bekreftelse ført i pennen – og stemplet – av vedkommendes sekretær.

4. ANKEMOTPARTENS MANGLENDE RETTSLIGE INTERESSE – MANGLENDE PROSESSFORUTSETNING

Det er dokumentert gjennom bilag nr. 1 ovenfor at Poppe & Co Eiendomsmegling, samt dets konkursbo, ikke er involvert i tvister eller søksmål. Videre er det dokumentert at selskapet ikke er i besittelse av eiendeler/fordringer utover det som er registrert i registreringsforretning av 6. september 2011. Det kan følgelig slås fast at kravene mot meg – som for tiden benyttes som rettsgrunnlag for begjæring om tvangssalg – er opphørt eller på annen måte bortfalt.

Mot denne bakgrunn kan man bare slå fast at Poppe & Co Eiendomsmegling AS, dets konkursbo, ikke har rettslig interesse i å forfølge saken. Rettslig interesse er en prosessforutsetning som i herværende sak mangler. Begjæring om tvangssalg skal derfor ikke tas til følge, eventuelt skal saken avvises.

5. PÅSTAND

Med alle forbehold nedlegges følgende påstand:

1. EMK art. 6 er krenket.
2. Borgarting lagmannsretts kjennelse av 1. november 2011 oppheves.
3. Asker og Bærum tingretts kjennelse av 15. august 2011 oppheves.
4. Begjæring om tvangssalg tas ikke til følge da pengekravet er opphørt eller på annen måte er bortfalt, subsidiært begjæres saken avvist som følge av manglende rettslig interesse.
5. Torkildsen, Tennøe & Co AS dømmes til å betale sakens omkostninger.

Denne anke er sendt retten i tre eksemplarer.

Med hilsen

Snarøya, 23. desember 2011

Karina Hyggen Amland